

дѣлишъ още на моя господарь, толкова жълтици ще получишъ отъ него.

— Двадесетъ години! — продума лѣкарътъ съ въздишка — не повече отъ двадесетъ...

— Но това не е нищо — отвърна Джафаръ, и като се обърна къмъ Халифа, продължи: — Ако на мене се полага да живѣя още толкова на земята, бихъ използувалъ това време да напиша на хубава пергаментна хартия хвалебна пѣсень въ твоя честь, о, господарю на правовѣрнитѣ.

— Ти знаешъ, че азъ те обичамъ, Джафаръ, — благо продума халифътъ, доволенъ отъ такъвъ отговоръ. Иди и ми доведи трима души: търговецъ, музикантинъ и селянинъ — първитѣ, които срещнешъ на улицата, доведи.

Халифътъ не чака дълго. Джафаръ скоро се завърна съ трима души и, като ги представи, каза:

— Ето ги, господарю! Името на този е Юсуфъ. Той е търговецъ. Този е музикантътъ; казва се Саидъ, а този простъ селянинъ се зове Хасанъ. Срещнахъ ги на улицата.

— Истина ли е — обърна се строго къмъ тѣхъ халифътъ — че вие сте посмѣли да говорите лошо за мене?

— Да, това е истина! — потвърди вѣрноподанно Джафаръ. Търговецътъ Юсуфъ говорѣше, че ти си налагалъ твърде голѣми данъци. Саидъ се оплакваше, че си устройвалъ много малко тържества, а този пѣкъ, Хасанъ, се осмѣли да говори, че въ Багдате нѣмало справедливостъ.

И тримата зинаха да отхвърлятъ това обвинение, но Джафаръ ги превари:

— Не ги слушай, о, великий господарю! И да не сж казали това, тѣ най-малко сж го помислили.

— Добре, — продума отсѣчено халифътъ Харунъ — тогава заповѣдай да имъ отсѣкатъ главитѣ!